

[Alsing Andersen.]

hørt under denne Debat. Det er, som om man i Stilhed, om end med Smerte, har erkendt, at Slaget indadtil var tabt. Saa har man trøstet sig med, at hvad der indad tabtes, kunde muligvis ved raske Anstregelser vindes udefra. Man søger derfor at mobilisere Omverdenen imod det danske Folks Flertal paa dette Omraade, og først og fremmest søger man at mobilisere internationale Forpligtelser, som man hævder er nedlagt i Folkeforbundspagten og i Haagerkonventionerne. Jeg skal ikke komme dybere ind paa den teoretiske Diskussion om Forstaaelsen af Folkeforbundspagten og Haagerkonventionerne, som har været ført saa vidtløftigt her, ogsaa ved tidligere Behandlinger af dette Lovforslag, men jeg maa rigtignok sige, at noget helt opløftende Syn er det ikke at se de ansvarlige, i det store og hele konservative Politikere i de store Lande og de Forpligtelser, de har skrevet under paa, naar man hører deres Meningsfælle det ærede Medlem Hr. Holger Andersen optræde alle disse højtidelige Forpligtelser og bestræbe sig for at vise, hvor lidt de i Virkeligheden betyder. Nogen overvældende Respekt for Konservatismens Muligheder for at gennemføre en Sikring af Verdensfreden faar man ikke ved at høre saadanne Talere, og jeg tror, at en tilstrækkelig Gentagelse heraf vil betyde, at Befolkningen her som i andre Lande, hvad de jo allerede er godt paa Vej til, vil drage den Slutning deraf, at det vist er bedst at betro andre end de konservative Partier at sikre Verdensfreden. — Det forekommer mig i øvrigt, bortset fra denne Diskussion, at være noget besynderligt af Venstre og Konservative at føre alle disse Konventioner og de Forpligtelser, som de fortolker ind i disse Konventioner, frem i denne Diskussion, naar man erindrer, hvordan Forsvarsordningen af 1922 er, hvilke Op-gaver, hvilke Forpligtelser denne Forsvars-ordning efter sagkyndig Bedømmelse vil være i Stand til at opfylde; jeg synes unægtelig, at man fra konservativ Side og fra Venstres Side skal være meget varsom med at tale om, hvor store Forpligtelser vi har, og navnlig være varsom med at tale om Brud paa Forpligtelser, thi er nogle Forpligtelser til at haandhæve Neutraliteten brudt, er de brudt allerede ved den Forsvarsordning af 1922, som de to Partier har Ansvar for. — Men jeg er ganske uenig i de Betragtninger, der har været fremført: at Haagerkonventionerne og Folkeforbundspagten skulde betyde, at vi, som det ærede Medlem Hr. Parkov sagde

i Gaar, skulde være forpligtede til at forhindre enhver Neutralitetskrænkelse, at vi, som det ærede Medlem Hr. Parkov sagde, idet han henholdt sig til Hr. J. C. Christensen, skulde sætte Statens hele Kraft og Energi ind i et saadant Tilfælde. Hvis det ligger i Haagerkonventionerne, betyder det jo simpelt hen, at et Land er forpligtet til at kaste sig ind i Krigen, eventuelt til at sætte sin Eksistens paa Spil paa et rent tilfældigt Grundlag, uden selv at have nogen Afgørelse af, for hvilken Sag dette lille Land kommer til at kæmpe. At dette ikke er Meningen med Haagerkonventionerne, er efter min Mening ganske klart, navnlig fordi man paa det Tidspunkt, da Haagerkonventionerne blev udarbejdet, ganske anderledes kraftigt, kan man maaske sige, end i Øjeblikket hævdede de enkelte Staters Suverænetet paa dette Omraade.

Jeg mener, at langt større Interesse end denne mere teoretiske Diskussion har de faktiske Forhold, som de er i Europa i Øjeblikket, og det forekommer mig, at man ikke kan komme udenom den Kendsgerning, at Mellemeuropa er afrustet, at Tyskland og Østrig og Bulgarien og Ungarn i Virkeligheden er afrustedede i Henhold til Fredstraktaten. Disse Stater er Medlemmer af Folkenes Forbund, disse Stater hører som tidligere ogsaa under Haagerkonventionens Forpligtelser. Man vil vel ikke fra konservativ Side paastaa, at de Lande, der har dikteret Tyskland, Østrig, Ungarn og Bulgarien deres afrustedede Tilstand, derved har brudt Folkeforbundspagten, derved har brudt Haagerkonventionerne, derved har gjort det umuligt for Medlemmer af Folkeforbundet at haandhæve deres Forpligtelser i Henhold til Haagerkonventionerne — det er jo Konsekvensen, hvis man vil hævde, at en Vagtværnsordning som den, Tyskland og Østrig har, en Vagtværnsordning som den, vi vil gennemføre, betyder et Brud paa disse Forpligtelser. Nej, jeg mener, at man tværtimod maa sige, at den Ordning, som er gennemført for Mellemeuropa, kan man sikkert gaa ud fra er gennemført i nøje Overensstemmelse med bestaaende Konventioner og i nøje Overensstemmelse ikke mindst med selve Folkeforbundspagten og dens Artikel 8. Jeg vil hævde, at man har Lov til at gaa ud derfra, at man simpelt hen ikke har Lov til at gaa ud fra noget andet end, at de, der dikterede Versaillesfreden, de, der skabte Folkeforbundspagten, som afrustedede Mellemeuropa, selvfølgelig ikke har udelukket Tyskland, Østrig og de andre Lande fra at hævde deres nationale Sikkerhed, og de kan endnu